

SYNDROM ZAVRŽENÍ RODIČE

Podle PhDr. Eduarda Bakaláře, CSc.

Podle amerického psychiatra Richarda Gardnera (1998) je Syndrom zavržení rodiče (SZR) porucha, která vzniká primárně v souvislosti se spory o svěření dítěte. Primární manifestací této poruchy jsou postoje a chování dítěte, jímž průběžně ponižuje jednoho rodiče, chování, které nemá žádné opodstatnění vůči dobrému, milujícímu rodiči. Jde o výsledek kombinace programování rodičovskými indoktrinacemi a vlastního příspěvku dítěte ke zlořečení zavržovaného rodiče.

Jak vzniká?

Programující rodič se o zavržovaném rodiči vyjadřuje tak, že vlastně všechno s ním související je špatné, škodlivé až nebezpečné. Může se tak vyjadřovat přímo k dítěti nebo i k dalším osobám tak, aby to dítě slyšelo. Pravidelný je i citový doprovod takového hodnocení.

Záběr je široký: nejen přítomnost, ale vlastně vše v minulosti bylo špatné a budoucnost by byla nejlepší, kdyby zavržovaný rodič zmizel ze scény. Dítě je při tom citově vydíráno: programující rodič reguluje svůj přísun lásky podle toho, jak dítě indoktrinaci přijímá.

Možné důsledky

U dítěte s rozvinutým SZR dochází samozřejmě i k průvodním důsledkům tohoto jevu a to:

1/

Dítě ztratí téměř vše, co s druhým rodičem souvisí. Ztráty se týkají hmotných statků, výchovného a vzdělávacího působení, praktické pomoci v různých životních fázích či situacích apod.

2/

U dítěte se zabrzdí a zdeformuje emocionální vývoj. Je programováno k potlačení původních pozitivních emocí k nyní zavržovanému rodiči. Dítě je programováno dávat volný průběh emocím nenávisti, podloženým jen slabými, neopodstatněnými či absurdními argumenty, za úplné absence pocitů viny. Takové programování rovněž zamezí možné korekci, sebereflexi apod. Dítěti se podstatným způsobem naruší jeho sebedůvěra, vstřípí se mu totiž do citového života přesvědčení, že jeho druhý rodič je špatný, závadný. Později se dítě v hodinách biologie ve škole dozví o dědičnosti, chromozómech, genech a tedy také o tom, že přesná polovina jeho genetické výbavy, „jeho krve“ je ze závadného, veskrze ničemného člověka. Sebedůvěra a sebehodnocení dítěte tak utrpí citelnou a trvalou ránu.

3/

U dítěte se zabrzdí a zdeformuje psychosociální vývoj. Je mu totiž odebrán vhodný, tolik potřebný model k převzetí sexuální identity a role.

Programuje-li matka, pak chlapci jsou - mnohdy nevratně - poškozováni v identifikaci s přirozeným mužským vzorem, tedy otcem, a dívkám je ztěžována volba erotického partnera v budoucnosti, který je rovněž vybírán podle otcovské předlohy.

Programuje-li otec, pak se popsáný obraz pouze zrcadlově mění. Dítěti je narušen vztah k autoritám, snížena schopnost sociální diferenciacce.

Je špatné, když dítě začne bez vážné příčiny nenávidět nějakou osobu v relativně neutrálním postavení, např. učitelku hudby, a když to rodiče tak ponechají.

Je však mnohem horší, když se tak děje vůči osobě, jež dítě miluje a která je současně jednou ze dvou nejdůležitějších osob, jež dítě na světě má. Dítě ztratí významnou část dat k vytváření své identity, řečeno jinými slovy, ze strany zavržovaného rodiče ztratí polovinu informací odkud pochází, jaké má předky, co dělali, čím vynikli apod. Tyto genealogické informace jsou dítěti upřeny, v nejlepším případě (začne-li se s programováním, až když je dítě starší) zůstávají v jakémsi zakázaném území, v němž se pátrání nedovoluje.

Dítě, které původně milovalo oba rodiče, projde zkušeností „brainwashingu“, která je hluboce ovlivní. **Vytváří se tak u něj „falešné já“, nepravé a zdeformované jádro vlastní osobnosti, což je celoživotně poznamenává.**

Syndrom zavržení rodiče nás přivádí i k filozofii výchovy. **Děti by neměly mít volnost hanobit a ponižovat své rodiče. Ve výchově musí být odpovědnost a musí být vyvozeny důsledky. Taková je historie světa. Bez odpovědnosti a bez schopnosti přijmout důsledky civilizovaná společnost nemůže existovat. Děti postižené SZR jsou programovány k tomu, aby byly necivilizované a dokonce i psychopatické.**

To se negativně promítne do dalších oblastí dětského života: do vztahů doma, v sousedství, ve škole a samozřejmě i do dospělého života.

Vydala:
Striedavá starostlivosť o deti, slovensko-česká spoločnosť
www.striedavka.sk

SYNDRÓM ZAVRHNUŤIA RODIČA

Podľa PhDr. Eduarda Bakalára, CSc.

Podľa amerického psychiatra Richarda Gardnera (1998) je Syndróm zavrhnutia rodiča (SZR) porucha, ktorá vzniká primárne v súvislosti so spormi o zverenie dieťaťa. Primárnym prejavom tejto poruchy sú postoje a správanie dieťaťa, ktorými priebežne ponizuje jedného rodiča, správanie, ktoré nemá žiadne opodstatnenie voči dobrému, milujúcemu rodičovi. Ide o výsledok kombinácie programovania rodičovskými indoktrináciami a vlastného príspevku dieťaťa k haneniu zavrhaného rodiča.

Ako vzniká?

Programujúci rodič sa o zavrhanom rodičovi vyjadruje tak, že vlastne všetko s ním súvisiace je zlé, škodlivé až nebezpečné. Môže sa tak vyjadrovať priamo pred dieťaťom alebo smerom k ďalším osobám tak, aby to dieťa počulo. Pravidelný je aj citový sprievod takého hodnotenia.

Záber je široký: nielen prítomnosť, ale vlastne všetko v minulosti bolo zlé a budúcnosť by bola najlepšia, keby zavrhaný rodič zmizol zo scény. Dieťa je pritom citovo vydiierané: programujúci rodič reguluje svoj prísun lásky podľa toho, ako dieťa indoktrináciu prijíma.

Možné dôsledky

U dieťaťa s rozvinutým SZR dochádza samozrejme i k sprievodným dôsledkom tohto javu a to:

1/

Dieťa stratí takmer všetko, čo súvisí s druhým rodičom. Straty sa týkajú hmotných statkov, výchovného a vzdelávacieho pôsobenia, praktickej pomoci v rôznych životných fázach či situáciách apod.

2/

U dieťaťa sa zabrzdí a zdeformuje emocionálny vývoj. Je programované na potlačanie pôvodných pozitívnych emócií k teraz zavrhanému rodičovi. Dieťa je programované dávať voľný priebeh emóciám nenávisť, podložených iba slabými, neopodstatnenými či absurdnými argumentami, za úplnej absencie pocitov viny. Také programovanie taktiež zamedzí novej korekcii, sebareflexii apod.. Dieťaťu sa podstatným spôsobom naruší jeho sebadôvera, do citového života sa mu totiž vštiepi presvedčenie, že jeho druhý rodič je zlý, chybný. Neskôr sa dieťa na hodinách biológie v škole dozvie o dedičnosti, chromozómoch, génoch a teda tiež o tom, že presná polovica jeho genetickej výbavy, „jeho krvi“ je z chybného, naskrz ničomného človeka. Sebadôvera a sebahodnotenie dieťaťa tak utrpia citelnú a trvalú ranu.

3/

U dieťaťa sa zabrzdí a zdeformuje psychosociálny vývoj. Je mu totiž odobratý vhodný, toľko potrebný model prevzatia sexuálnej identity a roly.

Ak programuje matka, chlapci sú - často nevratne - poškodzovaní v identifikácii s prirodzeným mužským vzorom, teda otcom; a dievčatám je sťažovaná voľba erotického partnera v budúcnosti, ktorý je rovnako vyberaný podľa otcovskej predlohy.

Ak programuje otec, popísaný obraz sa iba zrkadlovo mení. Dieťaťu je narušený vzťah k autoritám, znížená schopnosť sociálnej diferenciacie.

Je zlé, keď dieťa začne bez vážnej príčiny nenávidieť nejakú osobu v relatívne neutrálnom postavení, napr. učiteľku hudby, a keď to rodičia nechajú tak.

Je však oveľa horšie, ak sa tak deje voči osobe, ktorú dieťa miluje a ktorá je súčasne jednou z dvoch najdôležitejších osôb, ktoré dieťa na svete má. Dieťa stratí významnú časť dát pre vytváranie svojej identity; inými slovami povedané, zo strany zavrhnutého rodiča stratí polovicu informácií, odkiaľ pochádza, akých má predkov, čo robili, čím vynikli apod.. Tieto genealogické informácie sú dieťaťu odoprené, v najlepšom prípade (ak sa s programovaním začne, až keď je dieťa staršie) zostávajú v akomsi zakázanom území, kde pátrať nie je dovolené.

Dieťa, ktoré pôvodne milovalo oboch rodičov, prejde skúsenosťou „brainwashingu“, ktorá ho hlboko ovplyvní. Vytvára sa tak uňho „falošné ja“, nepravé a zdeformované jadro vlastnej osobnosti, čo ho poznamenáva celoživotne.

Syndróm zavrhnutia rodiča nás privádza aj k filozofii výchovy. **Deti by nemali mať slobodu hanobiť a ponížovať svojich rodičov. Vo výchove musí byť zodpovednosť a musia byť vyvodzované dôsledky. Taká je história sveta. Bez zodpovednosti a bez schopnosti prijať dôsledky nemôže existovať žiadna civilizovaná spoločnosť. Deti, postihnuté SZR, sú programované na to, aby boli necivilizované a dokonca až psychopatické.**

To sa negatívne premietne do ďalších oblastí detského života: do vzťahov doma, v susedstve, v škole a samozrejme i do dospelého života.

Realizované s finančnou podporou Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

Vydala: Striedavá starostlivosť o deti, slovensko-česká spoločnosť,
www.striedavka.sk